

med samma känslor som jag hyste då jag den 10 april 1895 med kameler bröt upp till ökenfärden genom Takla-makans sandhav. Just i den ödesdigra frågan: "skall det lyckas eller icke?" låg nu som då den lockande tjuskraften. Varken Chen eller jag tvekade ett ögonblick och våra fyra roddare, som aldrig sett så mycket vatten på en gång, hade ingen klar uppfattning om vad det egentligen gällde. På försommaren år 1900 hade jag mer än en gång blivit överfallen av plötsliga stormar på Tarims strandsjöar och i sista ögonblicket nått land innan kanoten fylldes. Bilden vid sidan 494 i "Asien, tusen mil på okända vägar", del I, ger ett klart begrepp om det farliga i en sådan situation. Vid ett tillfälle hade jag lidit skeppsbrott, men var då så nära stranden att jag och mina roddare kunde vada i land.

Men Lop-nor är en ansenlig vattenyta och en korsning på tre eller fyra mil i öppna kanoter hade varit ett vådligt företag. Vi hade tänkt oss att från spetsen av östra strandens utbuktning sticka rakt över mot sydväst i lugnt väder och med hård, kraftig rodd. Stormarna komma nästan alltid från nordost och om vi mitt på sjön blivit överfallna av hård blåst hade vi åtminstone haft medvind. Men vågorna skulle ha stigit till betydande höjd och blivit allt högre med var minut som gick. En tygbåt av det slag jag brukade använda på sjöarna i Tibet, skulle ha lyfts på kammen av varje framilande våg för att vackert och mjukt sjunka i den efterföljande vågdalen och åter lyftas av nästa våg.